

PAUL BEATTY

TUFF

Vertaald door Rob van Moppes

2017 Prometheus Amsterdam

Tuffy en Smush

Toen Winston Foshay op de hardhouten vloer van een drugshol in Brooklyn bij bewustzijn kwam, was zijn reflex niet zijn ogen te openen maar ze nog stijver dicht te knijpen.

In plaats van met zijn ogen te knipperen tot hij weer de toestand van waakzaamheid van een normaal mens had bereikt, stond hij op, met zijn ogen nog steeds gesloten en zijn handen voor zich uitgestrekt, en zocht op de tast de manshoge spiegel die zich ergens tussen de leren bank en de halogeenlamp moest bevinden. Zich net een jongetje voelend dat op een verjaarspartijtje ezeltje-prik speelt, vond Winston de spiegel, raakte voorzichtig het glas met zijn vingertoppen aan en deed langzaam zijn ogen open om te constateren dat de ezel er precies zo uitzag als hij gevreesd had.

De ezel staart hem aan als een dufgetrommelde, zongeblakerde inboorling uit een roman van Joseph Conrad. Er hangt een dun baardje van pluizige kroeshaartjes onder aan zijn kin. Diepe zorgelijke rim-pels tekenen zich af op zijn voorhoofd. Zijn oogleden zijn half geloken. Zijn dikke opeengeklemd lippen tonen sneer noch glimlach. Winston heeft een gezicht dat je net zo goed om je geld als om de weg kon vragen. Zijn gezichtsuitdrukking is zo ondoorgrondelijk, zo vol raadselachtige East Harlemse onverstaanbaarheid dat hij gewoonlijk zelf niet eens weet wat hem bezielt, hoewel dat ditmaal niet opgaat. Ditmaal zijn zijn gedachten even helder als zijn gebarsten reflectie in de spiegel. Hij bekeek het kogelgat dat zijn neus had verbrijzeld tot een hagelwitte sproet van versplinterd glas en dacht: nikkers blijven nikkers.

Enkele ogenblikken tevoren was hij even bewusteloos geweest als

een blanke zwaargewicht en, evenals de bokser, een aanfluiting voor zijn ras, dus vertrouwde hij het gezonde voorkomen van zijn spiegelbeeld niet erg. Hij betastte zichzelf koortsachtig alsof hij naar een aansteker zocht. Toen hij nergens kogelgaten vond, bonkte Winston met een vuist op zijn borst. ‘Sodeju, deze nikker ademt nog steeds als een stoompaard.’

Verspreid door de kleine flat in Brooklyn lagen drie andere gettofenotypes; zielloze jonge outlaws die bewegingloos, monden openge-zakt, ogen opengesperd, als beelden op de schurkenafdeling van een wassenbeeldenmuseum, opgesteld waren. Het was zenstil in de kamer, afgezien van het geluid van de gerafelde gordijnen die tegen de muur klapperden en het gestage gerochel van een aquariumpompje. De aanmatigende zelfverzekerdheid die Winston luttele minuten tevoren, tijdens de schietpartij, tentoon had gespreid, keerde snel terug. Met zijn ballen in het kommetje van zijn linkerhand liep Winston naar het dichtstbijzijnde lijk, een man die hij gekend had als Chilly Most uit Flatbush. Chilly Most lag ineengezakt op de salontafel, met zijn voorhoofd midden tussen het bakpoeder en de weegschaal. Vijf minuten geleden zat Chilly Most nog te pielen met het fijnwegertje in afwachting van de komst van de basecoke, en becommentarieerde de waanzin van de zittende burgemeester die te gast was in een praatprogramma op de radio en zich op de borst klopte vanwege de dalende criminaliteit. ‘De burgemeester denkt dat je met een paar rijmelarijtjes, wijkagenten en de doodstraf dwazen kan beletten wat te verdienen. Vertel mij, een crimineel, op enkele tentamens na afgestudeerd in de criminologie, nou niet dat je je door die stomme kreet “Stop met roven, ga in Christus geloven”, een agent op een brommer en de gaskamer ook maar één moment laat tegenhouden. Doe me een lol. Als je eenmaal besloten hebt de misdaad te plegen, heb je al twee dingen gedacht. Onverhoedse aanval of frontale aanval? Moet ik zeggen: “Hier met je handel, nikker”, of het traditionelere “handen omhoog”? Als je de loop van het pistool in de neus van een nikker steekt, denk je: godver, ik zou geen dakraam in die gozer zijn schedel moeten knallen, en dan zeg je: “Krijg de kolere.” En dat zijn nog eens twee gedachten. Man, door de doodstraf ga je meer moorden. Als je een idioot omlegt, ruik je de giftige gassen al en kun je maar beter zorgen dat er geen ge-

tuigen in leven blijven. Elke mafkees met een greintje verstand zou tot dezelfde conclusie komen. En als het dan zo veilig is in de stad, waarom heeft de burgemeester dan negen lijfwachten? Al die loze verkiezingsleuzen – als er minder criminaliteit is, komt dat alleen maar doordat nikkers andere nikkers afknallen. Net als krokodillen, als het voedsel schaars wordt vreten die elkaar ook op om de populatie uit te dunnen.’

Chilly Most was inderdaad uitgedund. Boven in zijn hoofd zat een gat ter grootte van een tapijttegel en kandidaatsstudentenhersentjes blubberden over het zwartgeblakerde wondgat. Terugdeinzend van het bloedbad zoog Winston op zijn tanden, stak een plak kauwgom in zijn mond en mompelde: ‘Godskolere, ik haat Brooklyn.’

Om Winstons achtste verjaardag te vieren had zijn vader hem en zijn ordeloze neefjes en nichtjes een dagje mee uit genomen naar Coney Island. Winstons cadeautje was het entreegeld voor de jaarlijkse hotdogeetwedstrijd. Hij won de eerste prijs maar werd gediskwalificeerd omdat hij drieëndertig dertig centimeter lange frankfurters had weggespoeld met zijn vaders lauwe bier. In plaats van een jaarvoorraad Weense worst kreeg hij een bekeuring van vijftig dollar wegens alcoholgebruik op minderjarige leeftijd.

Het groepje toog naar de attractietent waar Harry Hortensia, de Vrouw met de Baard, alle andere kinderen in optocht over haar buik liet marcheren terwijl zij op haar spijkerbed lag. Toen Hortensia Winston in haar ooghoeken zag opdoemen en als een babynijlpaardje op haar af zag sjokken, schoot ze overeind, wreef om de lachers op haar hand te krijgen over zijn buik en gaf de teleurgestelde jongen zijn eerste kus. Terwijl Salamander Sam, de jongen met de schubben, met brandende kegels jongleerde, rende neef Carl, een televisiepresentator imiterend, langs de tribune, hield vreemden een denkbeeldige microfoon onder hun neus en vroeg: ‘De Vrouw met de Baard heeft mijn neef Winston gezoend... betekent dat dat hij een flikker is?’ Vervolgens gingen ze naar de Hellepoel.

De Hellepoel was een rechtopstaande metalen cilinder die door met grote snelheid rond te draaien voldoende middelpuntvliedende kracht ontwikkelde om degenen die erin stonden als koelkastmagneten tegen de metalen wand te plakken. De operateur nam Winstons

kaartje in ontvangst, keek eerst naar de dikke zwarte jongen en vervolgens naar de roestige draagkabels die boven zijn hoofd bungelden. ‘Hoeveel weeg jij, jongen?’

‘Niet zoveel,’ antwoordde Winston, terwijl de tranen in zijn ogen sprongen. ‘Alstublieft, meneer, ik ben jarig vandaag.’ Tegen beter weten in gebaarde de kermisexploitant Winston dat hij door mocht lopen. ‘Zorg dat je uit de buurt van de deur blijft. En al die andere ettertjes moeten zich tegenover deze jonge boeddha opstellen om tegenwicht te bieden.’ Winston ging tegen de koude stalen wand staan en probeerde de loerende blikken van zijn sensatiebeluste neefjes en nichtjes te ontwijken. ‘Hé, Winston, door die bolle reet van jou gaan we een stuk langzamer.’ Er klonk een hoog gierend geluid en de Hel-lepoel begon te draaien, steeds sneller totdat de middelpuntvliedende kracht zelfs Winston tegen de wand perste. Alles was vergeven en vergeten en zijn neefjes en nichtjes kraaiden en joelden het uit en riepen naar de operateur dat hij de vloer moest laten zakken. Met een moeizaam mechanisch gekreun begon de vloer te zakken en heel even was Winstons gewicht geen beletsel: hij plakte, net als de anderen, als een doodgeslagen vlieg tegen de wand. Maar zodra er zich een glimlach op zijn gezicht aftekende, begon hij langzaam omlaag te glijden als een druppel verf. Wat, was het nu al voorbij? Nee, nicht Julie hing nog horizontaal en zwom rondjes langs de cilinderwand. ‘Moet je Winston zien,’ schreeuwde ze, ‘hij dondert verdomme als een dooie vogel omlaag!’ De kinderen wentelden naast en boven hem rond en vuurden een salvo beledigingen af op de hulpeloze, dikke achtjarige die gevangen zat in de maalstroom van de rondrazende metalen trommel. Winston hoestte een fluim op en spooog die in de richting van zijn verwijfde neefje Antoine, de luidruchtigste van zijn kwelduivels. De klodder slijm bleef heel even in de lucht hangen, schoot toen terug en kwakte uiteen op de brug van zijn neus. Zelfs zijn vader lachte. Winston begon te huilen. De tranen liepen niet over zijn bolle wangen, maar stroomden achterwaarts, langs zijn slapen, en door de plooiën in zijn oren. Het geluid van de hoon van dertien zomers geleden ver-ving de nagalm van pistoolschoten in Winstons oren. ‘Krijg de kolere, Brooklyn en alle nikkers erbij!’

Nu, op deze laatste frisse zomeravond, bevatte Brooklyn weer drie nikkers minder voor Winston om te haten. Hoewel hij alle zwarte mannen met ‘God’ aansprak, was Chilly Most zelf niet geheel goddelijk, want hij bleek niet in staat zichzelf te doen herleven. Zoltan Yarbrough, die altijd zijn mond vol had over zijn trotse Brooklyanse afkomst, ‘Brownsville, vluchtte nooit en zal nooit vluchten,’ was de verstijfde belichaming van zijn lijfspreuk. Hij had één been over de vensterbank en een kogelgat in zijn donder dat, evenals alles wat zijn moeder hem ooit had verteld, het ene oor in en het andere oor uit ging. Demetrius Broadnax van ‘Do-or-die Bed-Stuy’ lag met ontbloot bovenlijf op de vloer met een rij kogelgaten van borstbeen tot navel in zijn koffiebruine torso. Winston keek vergenoegd naar Demetrius’ lijk, staarde in de glazige ogen van zijn ex-baas en kwam in de verleiding om ‘Ik neem ontslag’ te zeggen en om zijn ontslaguitkering te vragen. In plaats daarvan liep hij naar het aquarium, drukte zijn neus tegen het glas en vroeg zich af wie voortaan de goudvis moest voeren.

Zoals de meeste baantjes die Winston sinds zijn eindexamen op de middelbare school had gehad, eindigde ook dit voortijdig, na nog maar twee weken tevoren een sollicitatiegesprek te hebben gevoerd waarbij zijn gezicht zijn cv was en enkele woorden van zijn beste vriend Fariq Cole zijn referenties waren. ‘Deze dikke nikker is voor geen kleintje vervaard. Hé – in de buitenwijken is hij een bekende omdat hij nikkers met één klap velt.’ Er was geen sprake van ‘Zo, meneer Foshay, hoe zijn uw persoonlijke ambities te rijmen met onze bedrijfsfilosofie? Ziet u zichzelf als een man met veel eigen initiatief? Welk boek hebt u het laatst gelezen?’ Demetrius overhandigde Winston eenvoudigweg het bewijs van vakbondslidmaatschap in de binnenstad, een klein zwart .22 Raven automatisch pistool, dat Winston bedaarde maar onmiddellijk teruggaf.

‘Wat krijgen we nou, heb jij geen schietijzer nodig?’

‘Nee.’

‘Luister eens, mafkees, jij mag dan nikkers op straat tegen de keien kunnen matten, maar in deze bedrijfstak komen ze niet met gebalde vuisten binnen.’

Winston haalde zijn schouders op.

Demetrius nam hem van het hoofd tot de voeten op en vroeg: ‘Je wordt er niet warm of koud van, hè? Jij lijkt me niet bang aangelegd.’

‘Je moet nooit over je heen laten lopen. Als een nikker over zich heen laat lopen, komt hij nooit meer overeind, voel je wat ik bedoel? Ik hou gewoon niet van vuurwapens.’

‘Nou ja, als er een stel nikkers knallend binnenstormt en jij daar met je dikke reet in de weg staat en zo, kunnen in ieder geval een stuk of wat klojo’s dekking achter je zoeken. Zorg dat je morgen om vier uur hier bent.’

Toen Winston aan het werk ging stond hij ‘in de weg en zo’ maar niet zoals Demetrius had gehoopt. Winstons taakomschrijving was simpel: vijf dagen per week, van vier tot tien, deur opendoen, dreigend kijken en de onwillige klanten toeschreeuwen: ‘Betaal die klootzak als de sodemieter!’ Maar de reis naar Brooklyn maakte hem nerveus. De trauma’s uit zijn jeugd speelden hem parten en brachten hem van zijn stuk. In plaats van vriendelijk rond te drementelen en om de vijf minuten zijn geld te tellen, stommelde Winston door het drugshol, trapte mensen op hun tenen, gooide alles om wat hij aanraakte en kletste aan één stuk door. Hij probeerde de sombere, criminale sfeer te verluchten door beschamend beroerde grappen te debiteren. (‘Weet je waarom Schotten rokken dragen?’) Na de melige clou (‘Omdat schapen een gulp op dertig meter afstand horen openritsen’) hoorde je een nauwelijks waarneembare klik, waarmee Demetrius de veiligheidspal van zijn pistool deed.

Winston had moeite de Brooklynse drugsmores onder de knie te krijgen. Welke kleur dekseltjes hoorde bij welke maat plastic koker-tjes? Waren draagbare televisietoestellen een geoorloofd betaalmiddel? Hij was niet in staat het ene geheime fluitsignaal dat het team gebruikte van het andere te onderscheiden. Hoe vaak had Demetrius hem niet toegeschreeuwd: ‘Klootzak, je moet de dope niet door de plee spoelen! Dat is de lokroep van het vuurgoudhaantje!’ Dan vielen Chilly Most en de anderen hem bij met hun snedige berispingen: ‘In tegenstelling tot ons geheime signaal...’

‘De vluchtroep van de veldleeuwerik.’

‘Een zacht woe-dukke-woe.’

‘Die goeie ouwe *Alauda arvensis*, oorspronkelijk uit Eurazië, maar

veelvoorkomend in de noordwestelijke regionen van Canada, als ik me niet vergis.’

‘Probeer niet de ornitholoog uit te hangen, maffe nikker.’

De laatste keer dat Winston het gekoesterde geheime fluitsignaal hoorde, opende hij de deur en stormden twee nikkers die hij nooit eerder had gezien hem zwaaiend met vuurwapens voorbij en gaven, voor hij hen fatsoenlijk had kunnen aankondigen, hun visitekaartje af in de vorm van een kogel door Chilly Mosts pas gladgeschoren schedel. Winston deed wat zijn collega’s altijd al beweerd hadden dat hij zou doen als hij oog in oog met een pistool zou komen te staan: hij viel flauw ‘als een wijf’.

Er waren drie minuten voorbijgegaan sinds het moment dat Winston weer bij bewustzijn was gekomen maar hij kon de woning niet verlaten. Het was net alsof hij een ruimtewandeling maakte en, verbonden met een of andere navelstreng, door de Brooklynsse stratosfeer zweefde. Hij strompelde op de deur af en werd door een gedempt geluid in de gang of een sirene in de verte weer teruggedreven naar de zitkamer. Hij begon te mompelen: ‘Dit doet me denken aan die film, die geflopte Spaanse waarin die rijkelui hun huis niet uit konden. Luis Bustelo of zoiets. Heette dat... surrealisme? Nou, ik heb de surrealismes.’

Een krakende vloerplank achter hem snoerde Winston de mond. Hij draaide zich ijlings om en balde zijn bevende handen tot vuisten.

‘Wie daar?’

‘Wie daar?’ was het antwoord. Winston haalde verlicht adem. Hij glimlachte. ‘Maatje,’ ontspande zijn vuisten en plofte neer op de bank.

Fariq Cole hobbelde de zitkamer in, zijn krukken zijwaarts uitgestoken om hem vooruit te stuwen. Fariqs vrienden noemden hem Smush omdat zijn neus, lippen en voorhoofd dezelfde euclidische vlakheid hadden en hem een profiel verschaften dat alle contouren van een schoenendoos had. Bij elke hots-bots stap golfde Fariqs lichaam als een springveer, zich beurtelings spannend en strekkend, naar Winston toe. Een massief gouden dollarhanger en een met diamanten ingelegde ankh zwiëpten als een met juwelen bezette satelliet in een elliptische baan om zijn nek. Fariq bleef bij de deurpost stilstaan, hield zijn hoofd schuin en keek zijn vriend argwanend aan.

‘Tegen wie had je het?’

‘Tegen niemand. Ik probeer er alleen achter te komen waarom ik er nog ben.’

‘Je bent er nog omdat je niet weg kon zonder mij, je zogenaamde beste maatje.’

‘Dat ben je zeker. Maar jij bent de reden niet – ik ben nauwelijks tien minuten binnen, ik wist niet eens dat jij er was. Nee, het is wat anders.’

Fariq was de coolste van de vele zich cool gedragende invaliden in East Harlem. Zijn verschijning was die van de grootstedse parmantige, functionele en lichamelijk getrainde assimilationist. Ondanks de weke plek in zijn hoofd waar zijn schedel nooit was dichtgegroeid, was het lang geleden dat hij voor het laatst een fietshelm droeg. De klep van zijn met glasvezel versterkte Yankee-honkbalpet hing over zijn linkeroog en bedekte de littekens van de operatie. De ribfluwelen slobberbroek bedekte zijn beenbeugels. Zijn horrelvoeten waren in een stel kostbare gympen geperst, hoewel hij nog nooit van zijn leven een meter had hardgelopen. Fariq liet zijn tong over zijn met edelmetaal gevulde mond glijden, waarvan de vier voortanden, boven en onder, door een schaakbordpatroon van gouden en zilveren kronen waren vervangen. Op zijn twee voortanden boven waren een kleine zwarte koning en koningin getekend met daaronder in microscopisch kleine lettertjes de namen ‘Fariq’ en ‘Nadine’.

‘Moet je die armoedzaaiers nou eens zien liggen – wie gaat er voor hun gezinnen zorgen?’ zei Fariq, terwijl hij met zijn kruk met rubberen dopje op het bloedbad wees. ‘Daarom heeft een verstandige knakker als ik een renterekening, een paar kortetermijndeposito’s, een langetermijnaandelenpakket en wat risicovolle buitenlandse investeringen. Shit, de nikker van de eenentwintigste eeuw moet over een gespreid beleggingsfonds kunnen beschikken – je weet maar nooit wanneer het weer omslaat. En zo te zien heeft het hier flink geonweerd en gebliksemd.’

Winston en Fariq kenden elkaar nog uit de tijd dat de metro drie kwartjes kostte. Fariq was een vindingrijke geldwolf die Winston, de krachtpatser, meesleepte in al zijn winstgevendende zaakjes, waarvan de eerste een hondenontvoeringsoperatie was die zulke immense vor-

men aannam dat ze alle duiventillen op de daken aan 109th Street tussen Park en Second Avenue als kennelruimte nodig hadden.

In beginsel kwam het erop neer dat ze, op zoek naar loslopende honden, de parken en straten van Manhattan afstroopten en die met fluitsignalen, een joviaal klinkend ‘Hier, Fido’ en gerookte runderworst de struiken in lokten. De arme, jankende beesten die aan parkeermeesters waren vastgebonden terwijl hun baasjes boven een cappuccino zaten te zwetsen werden met een tuinschaar bevrijd. Vervolgens wachtten de jongens tot er beloningen werden uitgelooft en keerden terug om de buit in ontvangst te nemen. ‘Ja, mevrouwtje, de hond zwierf door de straten van Harlem. Een stel junkies had een appel in zijn mond gestopt en stond op het punt een vleespen in zijn reet te steken en had het over hun “Poedeltje du jour” toen wij hem nog net konden redden en hier hebben gebracht. Of vijftig dollar voldoende was? Nou, om eerlijk te zijn, nee.’

Winston rende naar Fariq toe en nam hem met één vlezige arm in een ouwe-jongens-krentenbroodhoofdgreep. Fariqs ogen puilden uit van de pijn. ‘Auwauw, Tuff! Je weet verdomme dat je dat moet laten.’

‘Sorry, man – ik wil je alleen maar wat genegenheid tonen, dat ik blij ben dat je nog leeft en zo. Was het je open rug of je Engelse ziekte die opspeelde? Ik kan maar niet onthouden waar jij mee behept bent.’

‘Allebei, nikker, allebei. Maar ik heb gewoon spierpijn van dat verstopperij spelen in de badkuip. Ik hoorde het eerste schot, knoopte mijn broek dicht, donderde in de badkuip en trok het douchegordijn dicht. Godzijdank hoefden die nikkers niet te pissen.’

‘We moeten maken dat we hier wegkomen, knul. De prinsemarij kan elk moment hier zijn.’

‘Als de smerissen er nu nog niet zijn, dan komen ze niet meer.’

‘Nou ja, maar die schietgrage schutterij zou wel eens terug kunnen komen om mij te grazen te nemen – die willen vast geen getuigen achterlaten.’

‘Man, nadat ze die mafkezen hadden neergeknald, hoorde ik ze lachen omdat jij met je dikke reet uitgeteld op de grond lag. Die zijn niet bang dat een in katzwijn vallende hufter het hun betaald zet. Ik dacht eerst dat ik nog tevoorschijn moest komen om wat water in je

gezicht te spreukelen, of je een paar tikken op je wangen te geven, à la James Cagney.’

‘Ik ben niet flauwgevallen. Ik deed maar alsof ik dood was en zo.’

‘Ja, hoor. Laten we opkrassen.’

‘Wat, heb jij het nu opeens voor het zeggen?’

‘Rot op, Tonto, hi-ho, Silver, we poetsen de plaat, nikker.’

‘Robin.’

‘Batgirl.’

‘Al Cowlings.’

‘O, die is onder de gordel.’

Ze verlieten het pand met een lef dat hun angst verdoezelde. De gangen die gewoonlijk gevuld waren met kinderen en het geblèr van televisies waren stil. De vluchtelingen hielden zich schuil in hun stadsvernieuwingskrotten en wachtten tot de bezettingsmacht verdwenen was. Een klein meisje, met een halsketting met een belletje eraan, keek om de hoek van een deur, stak haar tong uit naar de twee jongens en werd zo hard aan haar paardenstaart terug naar binnen getrokken dat het belletje niet eens rinkelde. De liften in het flatgebouw waren voortdurend defect, dus droeg Winston Fariq in zijn armen twaalf trappen af en zette hem voorzichtig neer naast een batterij gehavende brievenbussen. Terwijl hij het boordje van Fariqs shirt rechtrok, deed Winston een stap achteruit en knipte met zijn vingers. ‘Wacht eens even. Nu weet ik weer waarom ik niet weg kon – ik ben iets vergeten. Zo terug.’ Voor Fariq kon zeggen: ‘Hé, nikker, laat me niet alleen,’ rende Winston met twee, drie treden tegelijk weer de trappen op.

Fariq vond het eng om alleen te worden gelaten, maar was blij Winstons vermaarde beweeglijkheid te zien terugkeren. *Die nikker struinde daar rond en tapte moppen alsof hij Henny Youngman was of zoiets. Liep in zichzelf te lullen. Ik weet dat die gozer Brooklyn niet ziet zitten, maar allezeus, flauwvallen? Hoe vaak hebben ze hem niet met een pistool bedreigd? en zei Tuffy: ‘Schiet me dan neer, eikel!’ Ik denk dat het voordeel van flauwvallen in het aangezicht van de dood is dat je niet hoeft te smeken. Dat is die goeie ouwe Tuffy die daar als de grote kodiakbeer de trappen op snelt.* Fariq grinnikte toen hij terugdacht aan die de hele zomer durende spelletjes tikkertje, waarbij alleen de

snelste kinderen aan East 109th Street Tuffy eruit konden lopen en de pijnlijke dreun waarmee hij hen op hun rug aftikte konden ontwijken. Fariqs tenen begonnen te tintelen. Hij voelde de trillingen – de vibraties van het geschraap van zijn orthopedisch schoeisel dat hij, als hij probeerde te rennen, over het hobbelige plaveisel sleepte. Fariq was een hele zomer lang de pineut: op zijn krukken achter horden krijsende kinderen aan strompelend en nooit iemand te pakken krijsend, voelde hij zich net de buurtleproos. Op de eerste schooldag in groep vijf zag Fariq zich genoodzaakt om halfzeven 's ochtends bij Sharif Middleton aan te bellen en de nietsvermoedende brompot toen hij, de slaap uit zijn ogen wrijvend, opendeed met een kruk in zijn ribben te porren. *Tuffy, jochie van me, waar blijf je nou?*

Winston ging de flat binnen, stapte over een lijk heen en pakte achter uit de koelkast een bruin lunchpakketje. Hij stak zijn hand in de zak en schrokte een koud, zompig broodje ham-kaas naar binnen. Met nog volle mond keerde Winston het plastic boterhamzakje binnenstebuiten, liep naar het aquarium, strooide de kruimels in het water en schepte het visje, zodra het aan de oppervlakte kwam behendig, zijn handen nauwelijks nat makend, op.

Toen Winston de flat uit liep hoorde hij een heel zacht belletje rinkelen. Het meisje uit de gang maakte zich, met drie dikke portefeuilles, wat sieraden en Demetrius' .22 Raven-pistool in de plooiën van haar jurk, klein in een hoekje van de zitkamer. 'Kleine aasgier, die stumpers zijn nog niet eens koud en jij haalt hun zakken al leeg.'

'Hebben is hebben en krijgen is de kunst.'

'Jezus, iedereen en z'n ouwe moer belazert de kluit. Geef hier dat pistool.'

Het meisje trok een grimas, maakte zich nog kleiner in de hoek en stak opnieuw haar tong uit. Winston liep naar het meisje toe, griste het pistool uit haar handen en trok haar toen aan haar elleboog overeind.

'Ga naar huis.'

Ze huppelde door de gang naar haar woning, de deur ging open en een magere hand sleurde haar aan het boordje van haar jurk naar binnen. De deur sloeg dicht. Winston wachtte tot hij het slot hoorde klikken, stak het pistool in zijn broekzak, deed de vis voorzichtig in de bruine verpakking en hobbelde de trap weer af.

‘Waar bleef je nou, man?’ zei Fariq op nerveuze fluisterton. ‘Er is daar buiten iemand.’

‘Ik zei je toch dat ik iets was vergeten,’ antwoordde Winston, het zakje omhooghoudend.

‘Was je je lunch vergeten? Zitten we hier... die nikkers willen ons slo...’

‘Ssst! *Cállete*, man.’ Winston gluurde om de hoek. De portier zat achter zijn bureau en krabbelde verzonnen namen op de bezoekerslijst. De verrotte maar herrezen lijken van Al Capone, King Kong en Mao hadden, machinegeweren ladend, hunkerend naar Fay Wray en pratend over de Culturele Revolutie het gebouw kunnen binnengaan en deze onderbetaalde wachter zou ze onverwijld hebben gebarnd door te lopen.

‘Er is daar niemand, behalve die speelgoedseris – eens kijken of hij weet wat voor stront er aan de knikker is.’ Winston riep, nog steeds zonder zich bloot te geven, de portier. ‘Hé daar, Barney Fife, soms een stelletje oorlogsverhalen vertellende nikkers langs zien lopen?’

‘Klopt. Die zijn een paar minuten geleden voorbijgekomen. Ze zeiden dat ze een of andere kreupele lamstraal moesten opsporen en afmaken. Ze vroegen me of ik hun pistolen wilde vasthouden. Dat heb ik gedaan en die waren zo heet als het voorhoofd van een priester op zondagochtend.’

Fariqs bekken klapte dubbel en de krukken gleden onder zijn armen uit. Toen hij zich oprichtte, rommelde zijn maagzweer als een actieve vulkaan en een kleine kloddertje warme, klonterige ontlasting droop zijn onderbroek in. ‘Shit.’

‘Welke kant zijn ze op gegaan?’ vroeg Winston aan de portier.

‘Geen enkele kant.’

‘Wat?’

‘Ze staan vlak voor de deur Phillies te paffen en met een paar mokkels te smoezen.’

Fariqs gelige ogen gingen langzaam dicht toen al zijn aandoeningen tegelijk opspeelden. Zijn onregelmatige hartslag werd onregelmatiger en pompte zijn sikkelvormige bloedcellen haperend voort. Zich schrap zettend tegen de defecte lift vervloekte hij zijn moeder

omdat ze tijdens haar zwangerschap had gedronken, gerookt en de prenatale zorg aan haar laars had gelapt. Hard slikkend drukte hij herhaalde malen op de omhoogknop en hekelde zijn vader omdat die had gedacht dat zijn twee maanden te vroege geboorte betekende dat hij 'klaar en af' was. *Die jongen heeft geen couveuse nodig. Hij is geen watje.*

Winston beet op zijn onderlip en keek naar zijn bevende vriend. Toen zoefde hij plotseling langs de portier en rende naar de nooduitgang. Hij drukte op de klink en de zware deur zwaaide in het halfduister open. Een zefier van lentelucht stroomde naar binnen en verkoelde heel even Winstons bezwete gezicht. Het alarm ging af en het oorverdovende gerinkel galmde door de uit gasbetonblokken opgetrokken gangen. Winston haastte zich terug naar Fariq, gooide zijn vriend met één zwaai over zijn schouder en rende naar de voordeur. Stilstaand in een nis zag hij de schutters naar de achterkant van het gebouw snellen. Fariq als een gewonde strijdmakker meetorsend, sprintte Winston Bushwick Avenue uit, sprong over struiken en glipte tussen de gespikkelde bomen van Brooklyn door als de krijgertje spelende jongen uit vervlogen tijden. Het gebonk van het pistool tegen zijn dij, het gerammel van het losse geld en het gepiep van de metalen beugels die Fariqs lichaam bijeenhielden klonken in Winstons oren als de slotapothose van een Hitchcock-thriller. Hij wierp een blik achter zich en verwachtte half en half door een plantenspuit te worden bestookt.

Op het kruispunt van Bushwick en Myrtle stond een lange rij gemeentebussen ongeduldig achter een eenzame dronkenlap die midde op straat tekeerging. Als een kolonne Plein-van-de-Hemelse-Vredetanks probeerden de bussen langs de man te laveren, maar hij verijdelde elke poging door vlak voor de bussen te gaan staan en hield hen zwaaiend met zijn gerafelde sportjack dapper op afstand. Van zijn baantje als drugskoerier wist Winston dat de man doorgaans 's avonds om deze tijd zijn roze olifanten tegemoet trad en hij rekende erop dat hij ook nu de gevestigde machten met wartaal zou tarten. 'Ik ben zwart, het regent. Commissie-Warren, neem ik aan. Inkomend vijandelijk vuur!' Winston en Fariq glipten langs de man ('Hé mannen, terug in het gelid'), sprongen in de derde bus en liepen door naar

achteren. Ze gingen happend naar adem onderuit op de plastic stoelen zitten en wachtten tot de bus door zou rijden. Fariq hijgde als een stoompaard. Hij graaide krampachtig naar zijn respirator en zoog daar twee keer heftig op.

‘Shit, nikker, dat was allemaal nergens voor nodig! Je had me moeten vertellen wat je van plan was, dan had ik je op eigen houtje kunnen volgen.’

‘Poeh,’ snoof Winston.

Fariq wilde Winston met een kruk een lel verkopen, maar die zat klem onder de stoel voor hem. ‘Nee, maat, ik meen het. Dit gedonder is vernederend. Ik kan best op mezelf passen, wil je daar goed aan denken, Tuffy?’

‘Doe me een lol, joh. Net als in *The Deer Hunter* heb ik je moeten redden. Als ik er niet was geweest zat je nu in een bamboehut Russisch roulette te spelen met de Brooklyanse Vietcong. Didi, mau! Mau!’ Winston stak zijn neus in de lucht en controleerde toen de zolen van zijn gypsen. ‘Hé, heb jij zitten ruften?’ vroeg hij aan Fariq. Fariq zei niets, maar bewoog zijn tong door zijn mond. Voor de meeste jonge mannen was dit het teken voor orale seks. Voor Fariq was het geïmproviseerd taal voor ‘Ik heb een ongelukje gehad’. Winston stak zijn hand onder de stoel en wrikte Fariqs kruk los.

De bus reed Broadway op en baande zich claxonnerend een weg over Bedford-Stuyvesant naar de periferie van het kosmopolietere Williamsburg. Terwijl de huurkazernes in de verte verdwenen gingen de twee overlevenden rechtop zitten en keken door de groezelige ramen naar buiten. De mensen op de volle trottoirs maakten een vermoeide en geërgerde indruk, vechtend voor een plaatsje van hun werk op weg naar huis. Bohémienachtige blanken zigzagden tussen het verkeer door met de pest in hun lijf dat ze zich geen woning in Manhattan konden veroorloven. Tweekleurige chassidische mannen, keurig in hun zwarte pandjesjassen met krijtstreep, liepen als fatjes met diplomatenkoffertjes de wedstrijd van de Knicks van gisteravond te herkauwen. De enige mensen die Winston als afzonderlijke persoonlijkheden kon onderscheiden waren de Portoricanen. In Winstons ogen hadden de blanken, joden en niet-joden, grofweg dezelfde fysionomie. Met strakke, gespannen gezichten marcheerden ze als

één man, in de ganzenpas, de armen ineengeslagen. De Portoricanen deden hem denken aan mensen die hij kende. Zij waren min of meer vertrouwd, min of meer negers, min of meer arm. De Portoricanen hadden gezichten waar hij hallo tegen kon zeggen. En hij zei een joviaal ‘Hoe gaat-ie?’ tegen de vrouw in de groene kunstzijden trui. *Ja, jij, honnepon, met de boodschappentas. Waarom loop je zo hard? Heb je haast omdat je de kinderen met hun huiswerk moet helpen? Ik leef met je mee. De hoofdstad van Kansas is Topeka, dat is het enige wat ik me herinner.*

Winston keek in de rusteloze ogen van de jonge kleurlingen die als wijnranken langs de marktmuren wortel hadden geschoten en waren opgebloeid. Hij kon zien wie van hen brave elf-uur-thuis papjongetjes waren en wie koorddansten tussen rebellie en heiligheid. Sommigen, zoals de jongeman, ongeveer van Winstons leeftijd, die tegen de voetgangersstroom op roeide, hadden zich aan de straat overgegeven. Winston kende die jongen goed, een verdwaalde krijger op zoek naar een arena om zijn vaardigheden te testen. Winston grinnikte en fluisterde op uitdagende toon: ‘Je boft dat ik daar niet ben. Dan konden we de degens kruisen en eens zien wie de sterkste is. Maak je borst maar nat, nikker.’ En toen wat luider: ‘Stumper.’

Winston drukte zijn brede rug tegen de door de motor verwarmde stoelleuning. Het gedreun van de motor deed de stoel trillen en hij ontspande zich even, genietend van de gratis massage. Fariq keek naar zijn vriend. Hij kende die zelfgenoegzame grijns, die tevreden blik wanneer Winston iemand tot pulp had geslagen. ‘Tuffy?’

‘Mmmm.’

‘Je bent daar echt flauwgevallen, hè?’

‘Oorlogsneurose, vermoed ik. Maar dat heeft wel mijn leven gered. Misschien was het God die omlaag reikte en me aanraakte. Die me heeft behoed voor een hoger plan.’ Winston lachte. ‘Kom op, Smush, niet zo somber.’ Fariq trommelde met zijn vingers op zijn kaakbeen. ‘Herinner je je die kутtenkop die je vorige week tegenover de Old Timers’ Lounge in elkaar hebt geslagen?’

‘Ja, die met die dopsleutel stond te zwaaien, “*En garde, klootzak*”, alsof dat hem zou helpen.’

‘Ik heb gehoord dat die klojo om de smaad van de buurt te ontlopen heeft geprobeerd dienst te nemen. Hij is alle hufters langs geweest – de marine, de mariniers, de kustwacht – maar hij komt niet door de psychologische test heen. Je hebt zijn hersenpan een tikje beschadigd of zo. Om de paar minuten roept hij zonder enige reden “La Mega!” als een of andere dj op die Spaanstalige zender. Hij legt de zeg-mij-naeed af met: “Ik zweer plechtig La Mega hoog te houden!” “Jawel, sergeant, ik ben bijzonder geïnteresseerd in het vluchtmechaniek en La Mega Noventa *y siete punto nueve!*” Nikker, het is één doorlopende radiojingle.’

Winston glimlachte. ‘Laten we die nikker voortaan dan maar La Mega noemen, oké?’

‘Best.’

Tuffy trok een verkreukelde bruine papieren zak uit de zak van zijn jasje en hield die Fariq voor. ‘Honger?’

‘Wat heb je daar?’

‘Spekzwoerdjes en vis.’

‘Je kunt je net zo goed laten neerknallen. Zoals jij eet ga je toch wel de pijp uit. Hoeveel weeg je nu?’

‘Ik weet niet – honderdveertig, honderdvijfenveertig kilo. Het is alweer een tijdje geleden dat ik voor het laatst op de vleesverpakingsfabriek aan Edgcombe ben geweest om op de weegschaal te zitten. Hoe dan ook, dit zijn vetarme zwoerdjes.’

Fariq hief zijn handen ten hemel. ‘Idioot! Spekzwoerdjes zijn stukken vet varken gebakken in varkensvet. Hoe kunnen die nou vetarm zijn als ze voor honderd procent uit vet bestaan? Weet je, het zijn stomme nikkers als jij die ervoor zorgen dat de blanke man goede zaken blijft doen.’

Winston haalde zijn schouders op en trok een klein transparant plastic flesje met lichtblauwe stroopachtige vloeistof tevoorschijn. ‘En nu drink je ook nog een Thirstbuster? Hoe vaak heb ik je nou al gezegd dat die troep door de Klan wordt gemaakt. Daar word je impotent van. Hoe denk je dat het bedrijf zich kan veroorloven maar vijftientwintig dollarcent voor die rotzooi te vragen? Dat vergif wordt door de CIA gesubsidieerd. Zie je wel eens Thirstbusters in de blanke wijken? Mooi niet. Denk je dat blanken niet liever voor een dubbelteje op de eerste rang zitten?’

Daar had Fariq niet helemaal ongelijk in. Elke keer als Winston in Midtown was om de dingen te doen die hij in Harlem niet kon doen, zoals naar de bioscoop gaan of kleren zonder merkjes kopen, en trek kreeg in een Thirstbuster, was zijn favoriete drankje nergens te krijgen. De keurige delicatessenwinkels aan de East Side stonden vol met cola's en nectars en natuurlijke watertjes uit elk meer in Europa, maar geen Thirstbusters. Als Winston de winkelier vroeg om een druiven- of een ananas-Thirstbuster, werd hij verbaasd aangekeken en voelde hij zich vervolgens genoodzaakt de winkel te verlaten met een flesje gletsjersmeltwater van twee dollar dat hij eerst bestudeerde om te zien of er geen mammoetharen in zaten.

Winston sloeg zijn geliefde frisdrank in twee teugen achterover, haalde langzaam het flesje uit zijn mond en liet een luid 'aaaahhh' horen. 'Potver, Fariq, je hebt nog gelijk ook, mijn sperma bruist.'

'Krijg de kolere.'

Winston drukte het lege plastic flesje met één hand in elkaar en rolde het door het middenpad. De bus reed verder over Broadway.

'Ik heb een idee om wat bij te verdienen. Doe je mee, Tuff?'

'Ik weet het niet.'

'Die drugswaanzin loopt de spuigaten uit. Daar komt altijd gelazer van. Je moet een vaste klantenkring opbouwen, de inventaris is heel gecompliceerd, de ene connectie is LIFO, de andere FIFO. Daar heb je met te veel chaotische gekken te maken. We moeten iets verzinnen wat we zelf in de hand hebben. Even een flink pak geld opstrijken en ervandoor. Inpakken en wegwezen.'

'LIFO en FIFO? Wat lul je nou, man?'

'Last in, first out; first in, first out. Man, ik heb het over een radicaal andere aanpak van de drugshandel. Een product uitvinden waar je maar twee seconden naar hoeft te kijken om al verslaafd te zijn. Iets wat voor eeuwig in je lichaam blijft, net zoals PCP, en misschien nog wat Prozac erdoorheen om het aantrekkelijk te maken voor de welgestelde blanke markt – ta, da, een drug die stumpers hun leven lang high houdt.' Fariq raakte Winstons bovenarm licht aan als een tweedehandsautohandelaar die je de deal van de eeuw wil aansmeren. 'Een eenmalige, breinbeïnvloedende goudmijn. Ik noem het Eternal Bliss, de nooit smeltende toverbal van de dopedui-

vel. Ik word de Willie Wonka van dit wondermiddel. Dat verzeker ik je.'

Winston duwde Fariq weg. 'Je zit te raaskallen.'

Onversaagd vervolgde Fariq, met zijn stem enkele octaven hoger, zijn al te gretige verkooppraatje. 'Tuff, denk eens aan de langetermijnbesparingen voor de consument.'

Terwijl Fariq dooremmerde over zijn marketingstrategie negeerde Winston hem, keek hoe de skyline van Manhattan langzaam dichterbij kroop en verviel in een toestand die het midden hield tussen gedeeltelijke waakzaamheid en slaap. De visioenen van de dode lichamen die hij achter had gelaten flitsten als een diapresentatie tijdens natuurkundeles door zijn hoofd. Hij sloot zijn ogen en begon het aantal lijken te tellen dat hij in de tweeëntwintig jaar van zijn leven had gezien. Fariqs moeder in het mortuarium meegerekend: zestien.

Na een warme weekendavond verschenen op de hoek van 109th Street en Fifth Avenue, de grens tussen Spanish Harlem en zwart Harlem, de lijken in de straten als wormen na een middagbuitje. Soms sleurde de lijkschouwer de junkies stijf als piepschuim uit de leegstaande flats aan 116th Street, of vond een groepje kinderen een doodgevroren dakloze onder het bakstenen viaduct bij Park Avenue. Toen hij, twee weken geleden, op weg was om een Italiaans ijsje te kopen in de pizzeria op de hoek van 103rd Street en Lexington, hoorde Winston de piepende remmen van een vrachtauto. Toen hij opkeek zag hij de kleine Ursula Huertas, zeven jaar oud, over Lexington Avenue vliegen alsof ze door een circuskanon was afgeschoten. Ze lag ineengedoken op de grond als een bewegingloos bolletje zwart haar en knokige botjes, waarbij haar moeder en de rode bloemen op haar gebleekte zondagsschooljurkje het voor haar uitschreeuwden. Winston plaatste een sandelhouten fakkel in het kartonnen altaartje dat Ursula's familieleden op de plek waar zij stierf hadden gebouwd. Vol met brandende kaarsen, diverse kitscherige plaatjes van de maagd Maria en vrome heiligen die Winston niet kende, vormde het altaartje een van de eeuwig brandende gedenktekens die overal in Spanish Harlem op straathoeken werden opgericht en ongeveer twee weken standhielden.

De opdringerige wolkenkrabbers van de binnenstad begonnen in

Winstons ogen op praalgraven voor reuzen te lijken, en hij werd door een vreemd heimwee overvallen. Nikkers sterven overal, wist Winston, maar hij verlangde naar huis, naar de tragedie die hem vertrouwd was. Drinkgelagen op een hoek waar hij de namen kende, of in ieder geval kende van horen zeggen, die in de overal in de wijk met verfspuitbussen aangebrachte cenotaven werden genoemd. Kijken hoe de kinderen kroonkurken over de grafschriften op de stoepen keilden waar die-en-die nikker was omgelegd. Rouwenden die over contanten beschikten huurden plaatselijke graffitikunstenaars in om enorme muurschilderingen op basketbalmuren en zijkanten van huurkazernes aan te brengen. Een meer dan levensgroot portret van de overledene vergezeld van fluorescerende voorstellingen van dure auto's en de gestileerde handtekeningen van zijn vrienden. De vrouwen uit de buurt werden nooit op de muren herdacht. Winston wou dat hij kon tekenen. Dan zou hij een drie verdiepingen hoge muurschildering hebben opgedragen aan zijn oudere zuster Brenda. Winston was twaalf toen Fariq onder zijn raam opdook en riep: 'Nikker, je kunt maar beter meekomen. Brenda wordt op Seventeenth Street afgetuigd.' Toen Winston ter plaatse arriveerde, reed de ziekenwagen net weg. Hij liep naar een telefooncel, van waaruit je, dankzij de deregulering, voor een kwartje dertig seconden lang tot in de uithoeken van de Verenigde Staten kon bellen. Winston draaide een lokaal nummer, het nummer van de zaak waar zijn moeder werkte. 'Mag ik mevrouw Foshay even spreken...? Ma, ga naar het Metropolitan. Ik zie je wel op de Eerste Hulp.'

Winston haalde een viltstift met onuitwisbare inkt tevoorschijn en krabbelde verstrooid zijn naam en schoolregistratienummer op de gerafelde bekleding van de bus: TUFFY 109. 'Ben je bedroefd, knul?' vroeg Fariq, terwijl hij Winston met zijn elleboog in zijn ribben porde. 'We gaan smakken geld verdienen. Stapels poen.'

'Dat wordt toch niks.'

'En waarom niet, verdomme?'

'Omdat verslaafden een reden nodig hebben om 's ochtends op te staan, en crack, heroïne, wat dan ook, is die reden. 's Ochtends die pijp aan je lippen zetten is net als elke dag opnieuw verliefd worden – misschien nog iets lekkerder. Kun jij je voorstellen hoe het is om

's ochtends op te staan en te weten dat je, zodra je tien dollar bij elkaar hebt gescharreld, voor altijd verliefd zult zijn? Om dat te doen kun je niet wakker worden als je al verliefd bent. Je moet opstaan in een koude kamer, knap pissig zijn omdat je op een plat kussen hebt geslapen of helemaal zonder kussen, overtuigd dat het leven je haat en jij het leven haat. Dan kun je je verheugen op het high-zijn. Je wilt dat die hightoestand voortduurt, maar niet voor altijd, weet je.'

Fariq gaf zijn vriend een stomp tegen zijn schouder. 'Zo te horen weet jij waarover je praat.'

Winston overwoog hem te vertellen van die keer, precies vijf jaar na de dood van zijn zuster, dat hij met crack had geëxperimenteerd en vier dagen lang zo stoned als een aap in zijn slaapkamerkast had doorgebracht. Als een verslaafde juwelier hield hij met een pincet poederachtige kristallen voor zijn ogen en onderzocht elk bruinwit facet op oneffenheden. Toen zijn voorraadje cocaïne op was, verklaarde hij de broodkrumels en wattenbolletjes vlekkeloos en stopte daarmee zijn pijp. Op een dag drong het tot Winston door dat hij voor de lol met keukenrollen en lampenolie had zitten masturberen en maakte uit seksuele schaamte een einde aan zijn miniverslaving. Maar zodra Winston het zinnetje 'I wanna rock right now' van Rob Base' hiphopklassieker 'It Takes Two' hoorde, kreeg hij een droge keel. Terwijl hij Fariq de rug toekeerde, veegde Winston het zweet van zijn voorhoofd. 'Ik weet er zelf niks van, maar ik heb mensen erover horen praten.'

Fariq was een ogenblik stil. 'Misschien heeft Eternal Bliss een soort time-release-met-drugsvrije-intervals-mechanisme nodig.'

Winston kreunde en de bus kwam schokkend tot stilstand. 'Station Broadway, eindhalte.'

Vandaar namen ze de J-trein over de brug naar Canal Street en maakten toen een lange wandeling door de vochtige met algen overwoekerde tunnels om vervolgens in de metro naar de binnenstad te stappen. Toen ze in de trein zaten, boog Fariq zich naar voren en keek naar een man van middelbare leeftijd die vlak bij de deur zat. 'Kun je niet lezen, klootzak?' riep hij, wijzend op een sticker waarop stond: DEZE ZITPLAATSEN ZIJN GERESERVEERD VOOR GEHANDICAPTEN EN BEJAARDEN. Beschaamd stond de man op en bood Fa-

riq zijn zitplaats aan. Winston lachte en de man in het tweedjasje naast hem controleerde achteloos of hij zijn portefeuille nog had. Winston zuchtte diep en pakte de man, om te voorkomen dat hij hem een knal tegen zijn kop zou geven, stevig bij zijn polsen, waarbij het bandje van zijn horloge diep in zijn vlees sneed. 'Ik heb een drukke dag vol misdadige praktijken achter de rug. Om een misdrijfje meer of minder maak ik me niet druk. De criminaliteit is minder geworden maar niet verdwenen.' Bij de volgende halte verliet de man haastig de coupé. Een vrouw die twee banken verderop zat verstopte haar broche onder haar blouse en draaide haar verlovingsring zo dat de schittering van de steen in het donker van haar handpalm werd gesmoord.

'We gaan naar de buitenwijken, makker.'

'Geen Brooklyn-Rambo-nickers meer in camouflagepakken.'

'Zo is dat. Brooklyn kan de pleuris krijgen.'

'Spike Lee, Jackie Robinson. Barbra Streisand, Woody Allen, Mary Tyler Kutje Moore kunnen allemaal mijn zwarte Manhattan-kont kussen.'

Winston propte zijn laatste stuk kauwgom in zijn mond, vouwde de cartoon die zoals gewoonlijk niet leuk was uit en las toen de toekomstvoorspelling. Koester geen wrok – dat kan u schaden. Onaangedaan blies Winston bellen tot de metrodeuren bij 116th Street opengingen.